

tomu a věz, že jediným seknutím sekery toho jsem dovedl, abys ty, kněže, abyste vy všichni bezpečně spali na obě uši najednou. Pamatoval jsem, že kdo chce v domě škody zbýt, nedá jiskře ohněm být. A tu jiskřičku jsem já předešel, uhasil, abych vás od budoucí zkázy zachránil.“

Rozbaliv uzlík, který pod paží měl, vyňal z bílé rouchy utatou hlavu chlapcevu, zlatě kadeřavou; byla ještě jako živá, jediné že nemluvila. I položil ji na stůl před knížete a lechy a zvolal, ukazuje na hlavu:

„Hle, mstitel krve otcovy, který by vás jednou hubil, leží poražen bez vaší krve! Ten, věřte, kdyby byl došel mužného věku, mnohý z vás a z vašich měl by krvavou hlavu.“

I odešel Durynek z bradu a oběsil se na vysoké olši.

Zhrozil se kníže, odvrátil tvář, zhrozili se lechové. Hlasy hněvu, hrůzy, oškli-vosti zvučely síní. Až kníže pak povstav, hněvem zarudlý, jiskře očima, prudce k Durynkovi promluvil:

„Sklid' z našich očí svůj dar, nešlechetníče! Komus chtěl posloužit? Mně? Což myslíš, že bych byl nedovedl učinit to, cos ty spáchal? A já bych byl svého nepří-tele zhubil, ale tys zabil svého pána. Syna svého dobrodince, nevděčníku! Já ti ho zabít nekázal, ale abys ho ctně choval. Tys ho měl stříci, a tys takto s ním udělal?